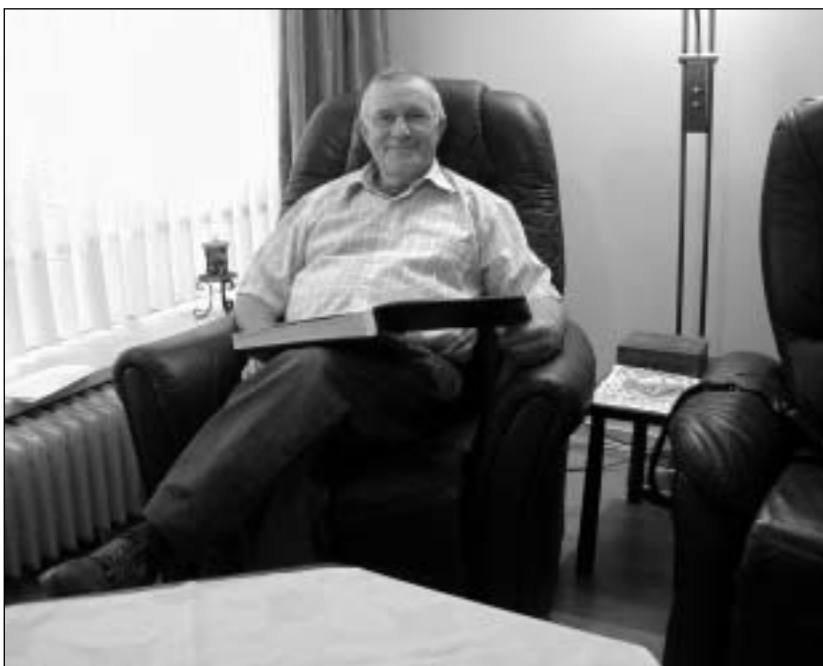

In gesprek met een echte Reuselnaar

Door Thijs van der Zanden

Al op jonge leeftijd was ik 't liefst op rak. Ik kwam in Reusel op veul plakke. Ze zin durrum bé ons thuis, "onzen Toon is un echte Rat".

Toon Gevers in de woonkamer van zijn huis aan 't Busseltje, juli 2005.

Aan het woord is de 75-jarige Toon Gevers alias Toontje Rat. Hij is de vijfde in de rij van veertien kinderen van Staf Gevers en zijn vrouw *Dieneke van Ratte Kee* (Hendrikx).

Ouderlijk gezin

Mijn opa, Charel Gevers, is geboren in Arendonk. Hij trouwde daar aan het eind van de negentiende eeuw met mijn oma, de eveneens in Arendonk geboren Lien de Proost. Ze hadden in Arendonk al acht kinderen toen in 1914 de Eerste Wereldoorlog begon. Omdat ze de gevolgen van de Duitse bezetting niet wilden afwachten zijn ze naar Nederland gevlucht, dat een vrij land was. Nadat opa en oma met hun gezin een tijd aan het Vooreind in Hulsel hadden gewoond zijn ze verhuisd naar de Zeegstraat, in de buurt van den Hondsbos. Dat deel van de Zeegstraat werd toen in Reusel den Hondsbos genoemd. In Hulsel zijn tante Fien en in Reusel ome Stan, ome Fred en ome Toon geboren, waarna hun 12-tal compleet was. Het waren zeven meisjes en vijf jongens. Behalve moeder zijn voor

haar grote gezin, was oma ook wel eens *baakster* (verloskundige). Door dat beroep heeft ze in Reusel menig *kiendje* gevangen, vertelt Toon.

Omstreeks 1923 zal onze pa wel een oogje hebben laten vallen op ons moeder *Dieneke Hendrikx*, in Reusel beter bekend als *Dieneke van Ratte Kee* (Segers) of *Dieneke van Péérke Gist* (Hendrikx). Ze woonde niet ver van hem uit de buurt namelijk, in de Schoolstraat bij de kruising met de Lindestraat. Tussen die twee is iets opgebloeid want in 1926 zijn ze getrouwd. Na eerst nog even in de Lensheuvel te hebben gewoond zijn ze bij opa en oma aan den Hondsbos ingetrokken. Dat weet ik nog omdat ons moeder wel eens vertelde dat daar op een keer een onbetrouwbaar uitzierende *rondloper* aan de deur kwam die niet weg wilde gaan. Toen ome Harrie Gevers, die in de smederij van Imants werkte en een figuur van een echte smid had te voorschijn kwam, veranderde hij van gedacht en maakte hij zich vlug uit de voeten.

Omstreeks 1942 ging Toon Gevers regelmatig voetballen op het zandveld van de fraters aan de Lage Mierdsedijk. Gepakt en gezakt met zijn kistjes om de schouder is hij er hier klaar voor.

Lien en Charel Gevers de Proost, omstreeks 1925. Zij zijn beide geboren in Arendonk. In 1914 zijn ze i.v.m. oorlogsdreiging met hun gezin vanuit Arendonk naar Nederland gevlucht. Na eerst een tijdje aan het Vooreind in Hulsel te hebben gewoond is het gezin verhuisd naar de Zeegstraat te Reusel. Ze kregen 12 kinderen, hiervan zijn er 8 in Arendonk geboren zijn.

Na het inwonen bij opa en oma aan den Hondsbos huurden mijn ouders een woning in de Lindestraat. Het was in het huis waarin later Willem Tops met zijn gezin heeft gewoond. Daarna hebben ze van *Huipe Tineske* (Huijbregts) een huis gehuurd. Dit huis stond ook in de Lindestraat bij de kruising met de Kerkstraat. Vroeger werd het daar nog de *Straot* genoemd. In dat huis dat al lang geleden is afgebroken ben ik op 31 januari 1930 geboren. Op de plek waar mijn geboortehuis stond is nu de fotozaak van Westering gevestigd.

Onze pa was een gedreven duivenmelker. Bij de Reuselse duivensportvereniging 'de Luchtbode' zat hij in het bestuur. Na de vluchten hielp hij mee met het *lichten* van de *duivenklokken*. Hij telde dan uit hoe hard de duiven gevlogen hadden en welke duiven in de prijzen waren gevallen. Bij het *inmanden* van de wedstrijdduiven moesten alle duivenklokken afgesteld worden op de moederklok. Hardop telde hij dan achtereenvolgens: "58, 59, 60." Bij 60 moesten alle klokken direct en tegelijkertijd doorgedraaid worden. Wie iets te laat was kreeg het van onze pa duidelijk te horen en moest de hele ceremonie weer opnieuw. Ze hadden wat dat betreft wel ontzag voor hem.

In zijn jonge jaren heeft hij gevoetbald bij de Reuselse Voetbal Vereniging (RVV). Samen met Harrie *Klet* (van Limpt) heeft hij in 1938, Reusel Sport heropgericht. Ook heeft hij zich verdienstelijk gemaakt als bestuurslid van de Reuselse afdeling van de Katholieke Arbeiders Beweging (KAB) ook wel bekend als de Werkliedenvereniging.

Jan en Mieke van *d'n Bonte* (van de Ven) woonden ook in de *Straot*, niet ver van ons vandaan. Het waren goede maar heel zuinige mensen. Hun zonen Janus en Toon kwamen bij ons wel eens aanlopen. Op een keer hadden ze van ons moeder een boterham met pruimenjam gekregen. Triomfantelijk vertrokken ze ermee naar huis. Moeder Mieke kwam even daarna bij ons aan de deur en vroeg aan ons moeder: "*Wa hedde gé òn ons mannen gegeven, dé is zô lekker; dé zoo ik ôk wel wille!*" Ons moeder gaf haar toen maar een potje met pruimenjam mee en Mieke was 'de koning te rijk', vertelt Toon.

Schooltijd

Mijn kameraad in de Lindestraat was Gerritje van *Willekes* (van Limpt) van café de Zwaan. Met hem kwam ik wel eens op het erf van de boerderij van Herman Borgmans die in de

buurt van ons huis stond. Daar hadden ze een grote Mechelse herder die meestal aan de ketting lag. Als de hond los was had ik schrik omdat die me al meerdere keren omver had gesprongen. Dat gebeurde ook wel eens als we naar 't *Glaop* gingen, een gebied tussen de Voort en de Kattenbos, waar grond lag van Herman Borgmans.

De onderwijzeressen van de kleuterscholen waren juffrouw Goudsmits, zuster Obertien en zuster Pacifica. Zuster Pacifica was een heel strenge non. Als ze vond dat ik te veel kletste plakte ze met plakband mijn mond dicht. Op een keer weigerde ze me te laten plassen. Na een tijdje echter kon ik het niet meer ophouden. Ik stroopte mijn korte broek wat omhoog en plaste zo onopvallend mogelijk langs het pootje van mijn tafeltje naar beneden. Het gebeuren is na schooltijd wel ontdekt. Pacifica heeft geprobeerd me te laten bekennen dat ik het gedaan had. Ik heb het echter niet toegegeven omdat ik wist dat ik dan een tijd in het kolenhok moest. Over zuster Obertien zongen we wel eens een liedje dat als volgt ging.

*Zuster Obertien
Kréeég ik nu appelsien
Kréeég ik un vors kadetje
Dan slaog ik oe op oew gétje*

Nog goed weet ik dat in 1935 oma van de Hondsbos is overleden; ik was toen nog maar vijf jaar oud. Het moet veel indruk op mij gemaakt hebben want ik weet het nog heel goed. Van mijn ouders mocht ik niet naar de begrafenis omdat ik mijn Eerste Communie nog niet gedaan had. Daar was ik het helemaal niet mee eens omdat ik vond dat het werd gezegd om van me af te zijn, vertelt Toon.

Bakkerstraat

In 1936 zijn we verhuisd naar *de Pieper* (Bakkerstraat). *De Pieper* was in die tijd een smal zandstraatje omgeven door boerenland. We gingen daar wonen in het huis waar later schoenmaker Baselmans een schoenwinkel is begonnen. Er stonden nog maar een paar huizen. Rechts van ons huis stond een blok van twee woningen. In de eerste woning woonden Tinus ter Eert en zijn vrouw Anna van Kees Vermeulen. In het andere huis

Het gouden bruidspaar Péérke Gist en Ratte Kee temidden van hun kinderen in 1946. Staande v.l.n.r. Cornelis, Tinus, Sjef, Jan en Frans. Zittend het gouden bruidspaar geflankeerd door dochter Dieneke en zoon Toon.

Het van oorsprong Belgische gezin van Lien de Proost en Charel Gevers omstreeks 1930. Achter v.l.n.r. Marie, Julia, Lies, Frans, Harrie, Staf, Sjan, Anna en Fien. Voor v.l.n.r. Toon, vader Charel, Stan, moeder Lien en Fred. De langste tijd woonde het gezin aan de Zeegstraat te Reusel.

woonde de alleen wonende Sjo Vermeulen. Achteraan in *de Pieper*, voor de kruising met de *Straot* (huidige Meulenberg) stonden ook nog een paar huizen, dat was alles. In *de Pieper* zijn de jongste zes kinderen geboren waarna ons gezin met 14 kinderen compleet was.

daarom altijd in de vrachtwagen of ik er toch inzat. Ik ging dan achter de deur plat in de cabine liggen zodat ze mij niet kon zien. Bij de boeren ving ik wel eens wat, bijvoorbeeld een appel of een peer. Bovendien kwam ik zo ergens, leerde overal de weg en veel mensen kennen.

Veel indruk heeft de dood van mijn jongere broertje Tinus gemaakt. Hij was nog geen drie jaar oud. Het was nog wel *zo 'n vlug böske*, een echte *Rat*. Na een ziekbed van enkele dagen is hij overleden. De school was nog maar net begonnen toen we naar huis werden geroepen, waar we het droeve nieuws te horen kregen. Op zijn bidprentje staat de volgende tekst:

*O Engelken dat weggevlogen
Den Hemel blij zijt ingetogen
Ach, bid voor ons die u zo minden
Tot wij u blij daar wedervinden.*

Het beeld van de kist waarin hij lag opgebaard, met al die bloemen er rond, ben ik nooit meer vergeten, vertelt Toon gemeend.

Als er gelegenheid voor was reed ik met de vrachtwagen van *strooirijder* Jos van Jan van Kaethoven mee. Hij haalde stro op bij de boeren in Reusel en omgeving. Van zijn moeder Drieka mocht ik niet mee. Ze keek

De oudsten van het uit 14 kinderen bestaande gezin van Staf en Dienneke Gevers moesten regelmatig op de jongere kinderen passen. Hier zoon Toon met zijn broertje Cor in het wandelwagentje. Op de achtergrond de gevel van het sigarenfabriekje van Sus van Kaethoven aan de Wilhelminalaan.

De keurig in het pak gestoken Toon Gevers, vermoedelijk i.v.m. zijn Plechtige Communie. Op de achtergrond links café de Palmboom en in het midden het pakhuis van de Boerenbond, omstreeks 1942.

Ook trok ik er in Reusel regelmatig alleen op uit, meestal te voet. Aan Janus Bon (Daniëls), die aan de Wilhelminalaan een fietsenmakerij en benzinepomp had vroeg ik wel eens of ik een fiets mocht uitproberen. Dan bleef ik de hele dag weg en zette de fiets tegen avond gauw in het géngske bij Bonnekes terug.

Ook sprong ik wel eens achterop een melkkar van Mierdse boeren die naar *'t Stoom* (melkfabriek) in Bladel gingen. Daar kreeg ik melk te drinken, dacht ik. Later kwam ik er echter achter dat ze me voor de gek hielden en dat het *zuiers* (ondermelk) was.

Veel luxe waren we in ons grote gezin niet gewend. In die tijd ging ik eens op bezoek bij ome Tinus Rat, die in het ziekenhuis in Eindhoven was opgenomen. Van hem kreeg ik daar een *appelsien*. Thuis kregen we nooit appelsienen, ik had er in die tijd nog maar amper een gezien. Daarom was ik er zo zuinig op dat ik de appelsien zolang bewaarde tot die rot was.

De mensen zeiden in de tijd wel eens: "*Ochérm Dieneke, gé het wa te stellen mee zo 'n groot huishouwen!*" Maar toen de oudsten mee gingen werken en we mooi gekleed gingen hoorden we van dezelfde mensen: "*Ge moet ze er nou eens bé zien lopen, vruuger hôn ze mér amper 'n broek ónder kont!*" Ons moeder zei dan gevat: "*Ge moet me is vertellen of er iemes is die nog een kwórtje van ons te goed hi!*"

Op de lagere school waren de meeste fraters heel streng. Frater Salvator, bijgenaamd de *Kattenrug*, spande daarbij de kroon. Eens had ik Wim van *Aoie Jef* (Lavrijsen) geholpen

Het elftal van de Reuselse voetbalvereniging R.V.V in 1916. Op de middelste rij geheel links Pietje Sanders en in het midden Helmus Faes. Vooraan geheel rechts Staf Gevers en naast hem Cees Pee (van Limpt).

Lagere schoolklas van frater Radboud, omstreeks 1942. Eerste rij Toon Gevers. Tweede rij v.l.n.r. Wout van Christjes Kees (Dirkx), Jan van de Ekster (van den Borne), Harrie van de Wieper (Lauwers), Sjeff van de Schilder (van Gisbergen). Derde rij geheel rechts Graard Box (van Limpt) en de tweede van links, met colbert Toon Voets (L emmens).

met zijn strafwerk, het overschrijven van de catechismus. De *Kattenrug* had mijn handschrift echter herkend. Van hem kreeg ik er net zolang met de liniaal van langs tot ik alles had opgebiecht.

De *Kattenrug* controleerde of we na school wel direct naar huis liepen. Als hij zag dat we ergens waren blijven hangen, moesten we weer mee naar school terug. Vandaar uit moesten we dan hard naar huis lopen waarbij hij naast ons bleef fietsen. Op school had ik wel eens het gevoel dat ik *Bartje van Reusel* was. Zoals Bartje uit Drente kreeg ik ook overal de schuld van, vertelt Toon.

Smed Schellens had tegenover ons huis een *pérdje* in de wei lopen. Hij had wel eens gezien of hij dacht dat ik het beestje wel eens opjoeg. De smed zal wel verstand gehad hebben van psychologie want op een keer kwam hij naar mij toe en zei: "*Toon és gé op m'n pérdje páást meugde iedere wéék un dubbeltje kommen haolen.*" Zo gebeurde het ook, maar nadat het *pérdje* er al lang niet meer was kreeg ik nog steeds een dubbeltje. Ook verdiende ik wel eens een zakcentje bij door op zaterdagen Jan Boerenkamp mee te helpen bij het scheren en knippen. Dat gebeurde in café 't Centrum. Het inzepen van

de klanten die geschoren wilden worden nam ik voor mijn rekening.

Wanneer de Harmonie door Reusel trok liep ik, zoals dat toen gebruikelijk was, samen met andere *kénder* daar achteraan. We kwamen dan ook wel eens bij het café van Jef van der Heijden in de Lensheuvel waar het zangkoor domicilie had. De koorleden hebben me daar wel eens *opgeklôt* en gevraagd voor hen een liedje te zingen. Dat deed ik dan onder voor-

Omstreeks 1950 werd de in Reusel geboren bisschop Willekens door de Reuselse gemeenschap op grootse wijze ingehaald. V.l.n.r. de acolieten Jan Bel, Chris Sweijen en Toon Gevers. Daarachter pastoor van Mierop, bisschop Willekens en kapelaan Pijnenburg.

Soldaat in het Belgische leger Toon Gevers, omstreeks 1950. Als pompbediende, geleverd in het Duitse Bensberg, had hij daar een mooie bijverdienste. Hij verkocht met winst belastingvrij ingekochte sigaretten aan Duitse burgers.

waarde dat ik er wat voor kreeg. Op een keer lieten ze me bier drinken. Buiten gekomen ben ik omgevallen en in een sloot terechtgekomen. Het was zo slecht met me gesteld dat ze me op de fiets naar huis hebben

gebracht. In dat jaar had dit voorval tijdens het onthaal van Sinterklaas nog een staartje. Van de Sint kreeg ik te horen dat ik wel eens in een café kwam om daar liedjes te zingen. Zwarte Piet stopte me daarom in de zak. Dit tot ontsteltenis van de nog in Sinterklaas gelovende kinderen die dachten dat ik mee naar Spanje moest en nooit meer terug zou komen, lacht Toon

Met Piet *Klak* (van Limpt) en Jan *Schoor* (mans) ging ik wel eens *veugeltjes zuuken*. Meestal moest ik mee om in een hoge boom te klimmen waar zij niet in durfden. Ze zeiden dan: “*He Koertel gé zé zo loecht, gé kunt dé gemak!*” Ze noemden me altijd *Koertel*.

Ook voetbalden we wel eens op het veld van de fraters dat aan de Lage Mierdsedijk lag. Bij de boerderij van Driek en Mieke van Mechelen, tegenover het voetbalveld, stond voor ons altijd een *roomkiep wôtter mee unne pollepel erôn* klaar om te kunnen drinken.

Meestal echter was er geen tijd om erop uit te trekken of ander plezierige dingen te doen. Net als in andere grote gezinnen moesten de oudsten aanpakken in de huishouding. Voor mij betekende dat onder andere op de jongere *kiendjes páásen, mutserd* (takkenbossen)

De dertien kinderen van Staf Gevers en Dieneke van Keeke Rat, omstreeks 1952. Achterste rij v.l.n.r. Cor, Harrie, Toon, Corrie, Péér, Stan, Frans en Tinus. Voor v.l.n.r. Charel, Annie, Lien, Mietje en Louis. Zoon Stan kwam door bliksem-inslag plotseling om het leven. Zijn huwelijk was aanstaande en was daarom bezig met werkzaamheden in zijn toekomstig huis. Het was een grote klap in het gezin die nog niet vergeten is.

klaarleggen voor het fornuis en iedere dag een emmer *erpel schéllen*. Omdat ons huis in *de Pieper* plotseling door de vrouw van de inmiddels overleden eigenaar Toontje Wilbers verkocht was aan schoenmaker Baselmans waren we in 1949 gedwongen te verhuizen. Gelukkig konden we terecht in het oude rectorhuis van de fraters dat bij de kruising met de Voort stond. Het was een groot huis met boven vier slaapkamers, weet Toon nog.

Oorlog

Van de Tweede Wereldoorlog heb ik voor het eerste iets gemerkt toen Duitse soldaten kanonnen hadden opgesteld op een veld daar waar nu de Vlassert is. Ze schoten granaten af in de richting van het kanaal in Arendonk. Als jongen van 10-jaar vond ik het allemaal niet zo erg, het was eigenlijk best spannend. Later werd dat wel anders. In september 1944 ontplofte bij de kerk een door een paard getrokken wagen volgeladen met landmijnen. Het gaf een oorverdovende knal die in heel Reusel te horen was. Een klomp vlees van het paard kwam door het dak van ons huis naar binnen. Het stuk was dwars door het met leien bedekte en met eterniet platen onderschoten dak heen gegaan. Op dat moment zat

ik op de aanrecht en werd door de luchtdruk omhoog getild. Naar buiten kijkend zag ik nog een boer die probeerde zijn op hol geslagen paard in bedwang te houden. Er was echter geen houden meer aan. Bij de ontploffing kwam een Hooge Mierdse boer, een Duitse soldaat en het paard direct om het leven. Van hen is bijna niets meer terug gevonden. De Reuselse pastoor en de kapelaan zijn daarbij ook nog gewond geraakt onder het puin van de ingestorte pastorie. De ontploffing was zo heftig dat de boerderij van *Aoie Kiske* (Lavrijsen) geheel werd weggevaagd.

Tijdens de bange bevrijdingsdagen in september 1944 kreeg ons huis in de Bakkerstraat maar liefst negen voltreffers. We moesten direct het huis uit en zijn toen naar de schuilkelder van de fraters gevlucht. Daar werd het ook steeds gevaarlijker. In de buurt van het klooster vielen zware vliegtuigbommen, het grote zusterklooster stond in brand en de kerktoren werd naar beneden geschoten. Slager Jef Leijen, die toch niet bang was aangelegd, riep toen: "*Bid nog mér vlug un róózenhuidje!*" Hals over kop, het was al bijna middernacht, zijn we naar Hooge Mierde gevlucht. We werden daar goed ontvangen en waren heel blij dat we het er allemaal heelhuids hadden afgebracht. De eerste nacht hebben we doorgebracht bij sigarenmaker Kiske Dickens. We sliepen die nacht met acht kinderen in één tweepersonsbed, we lagen er dwars in.

Het knappe gelukkige bruidspaar Toon en Maria Gevers Lemmens op 8 oktober 1955. Momenteel hebben ze 8 kinderen, 12 kleinkinderen en 2 achterkleinkinderen waar ze heel trots op zijn.

Het trouwfeest van Toon en Maria Gevers Lemmens vond op 8 oktober 1955 plaats in café 't Centrum te Reusel. Ze worden hier geflankeerd door hun ouders, v.l.n.r. Jan en Emmerans Voets (Lemmens) en Dieneke en Staf Gevers.

De geboorte van dochter Corina op 28 november 1965. Met Corina hadden Toon en Maria Gevers acht kinderen en was hun gezin compleet. De anderen kinderen zijn v.l.n.r. Ina, Marianne, Hans (vooraan), Leny, Staf, Emma en Piet.

Trots zitten hier Toon en Maria Gevers in hun huiskamer van hun huis aan de Kruisstraat temidden van negen van hun twaalf kleinkinderen. Beginnende met de meisjes vooraan en dan met de klok mee behoren de glunderende gezichten bij Linda, Moniek, Malou, Mariëlle, Michelle, Toon, Stephan, Bart en Luuk.

De volgende dag zijn we met vieren in café Schellekens opgevangen. De rest van ons huishouden kwam bij Antje Meulenbroeks terecht. Na de oorlog duurde het nog een jaar voordat ons huis in de Bakkerstraat hersteld was. In dat jaar heb ik bij *Wotje Dirx* gewoond aan de Hoeve te Reusel die mij belangeloos in zijn gezin opnam. De rest van ons gezin heeft bij *Janus Box* (van Limpt)

gewoond in de Zeegstraat. Bij *Wotje Dirx* deed ik als jonge jongen al boerenwerk zoals eggen, koeien melken, het vee voeren en de stal uitdoen.

In die tijd smokkelde ik samen met *Frans Fiers* boter en eieren afkomstig van de boerderij van *Wotje Dirx*. We staken de grens over in de buurt van de boerderij van *Cope Jan* aan de Achterste Heikant. Bij zijn boerderij keken we eerst of de kust veilig was. De smokkelwaren werden afgeleverd bij *Fons van 't Rad* aan de Wampenberg in Arendonk. Op de terugweg namen we zout mee naar Reusel terug. Op een van de smokkeltochten moesten we het op een lopen zetten omdat we dachten dat de commiezen ons achterna zaten. De boter die onder mijn trui zat was daarbij warm geworden en in de vorm van een dikke laag aan mijn trui vastgeplakt. In de Wampenberg aangekomen zei *Fons van 't Rad*: "*Schrapt ut er mér ááf ménnekke, alle gewiecht wordt betold.*" We zijn maar één keer gepakt door de commiezen. We brachten het er goed af en hoefden alleen maar de accijns te betalen. Met *Wotje Dirx* en later met zijn dochter *Anneke* en haar man *Jan van Herpt* zijn we altijd bevriend gebleven, vertelt *Toon*.

De zilveren bruiloft van Toon en Maria Gevers op 8 oktober 1980. Hier staat het gezin voor het Heilig Hartbeeld op het kerkplein van de Reuselse kerk. Op de achterste rij v.l.n.r. Marianne, Corina, Leny, Ina en Piet. Toon en Maria worden geflankeerd door hun kinderen Staf, Emma en Hans.

Jonge jaren

Na de oorlog ben ik een jaar of acht bij de Reuselse Kajotters geweest. Daar heb ik Toon Voets (Lemmens) leren kennen die mijn beste kameraad werd. Toon liet tijdens de sportdagen zien dat hij een heel goede hardloper was. De aalmoezenier bij de Kajotters was kapelaan Pijnenburg. Die haalde Toon en mij over om acoliet te worden. Om de 14 dagen deden wij toen in de Reuselse kerk tijdens de hoogmis dienst als acoliet. Met 15 jaar ben ik gaan werken bij sigarenfabrikant *d'n Das* (Velasques) aan de Turnhoutseweg. Als jonge jongen begon ik daar als manusje-van-alles, mijn weekgeld was toen 3 gulden en 65 cent. Na een tijdje kwam ik aan de bosjesmachine te werken. Later leerde meesterknecht Harrie Sterrenburg me het vak sigarenmaker. Met mijn 19 jaar verdiende ik mijn weekgeld als zelfstandig sigarenmaker.

Militaire Dienst

Omdat ik Belg ben moest ik in Belgische legerdienst. In 1948 ben ik in eerste instantie

afgekeurd omdat ik te klein was. Het jaar daarop was mijn lengte 1,66 meter en werd ik goedgekeurd. De opleiding die 6 weken heeft geduurd heb ik gedaan in Turnhout. Ook *Kiske* Cuylits was daar gelegerd. Op een keer vroeg ik hem voor een brief te zorgen, waarop stond dat mijn vader ernstig ziek was. Met die brief heb ik verlof gevraagd en ook gekregen. De commandant had echter in Reusel bij de gemeente navraag gedaan. Daar was hij er achter gekomen dat mijn verhaal niet klopte. Het gevolg was dat ik zwaar gestraft werd, waarbij ik in het volgende weekend in de kazerne moest blijven en daar in *d'n bak* terecht kwam. Na Turnhout ben ik 4 maanden in Aken gelegerd geweest en daarna nog 15 maanden in Bensberg bij Keulen. In Bensberg was ik veelal pompbediende. Aan de pomp had ik de gelegenheid en ook de tijd om daar mijn maandelijkse portie belastingvrije sigaretten en in België gekochte Zwarte Kat koffie te verkopen. De waren werden verkocht aan burgers die voor het Belgische leger werkten. Zelfs de militaire politie vroeg mij hun

Drie kleinkinderen uit het huwelijk van dochter Emma en Walter Wouters, omstreeks 1987. V.l.n.r. zijn het John, Nancy en Wendy.

sigaretten aan de man te brengen. Ook kwam de sergeant van keuken voor wat kaas of andere lekkernijen daar regelmatig tanken. Zo kwam ik niks tekort en ging de zwarte handel zo goed dat ik nooit geld van thuis nodig had, vertelt Toon.

Eigen gezin

De eerste jaren na mijn diensttijd bezocht ik met mijn kameraad Toon van Jan Voets (Lemmens) alle kermissen in de omgeving. Ook waren we van de partij als er ergens een kranskoffie was. Zo waren we ook present bij de kranskoffie bij de familie *Faes* (van der Heijden) die op de Blijenhoek in Bladel woonde. Daar ontstond de verkering van Toon Voets met zijn latere vrouw Anneke Seuntjens. Omdat Toon voorzien was werd het voor mij ook tijd om naar een meisje uit te kijken. Op Hulsel kermis was het zover. Het werd Maria Lemmens, de zus van mijn kameraad Toon. Ze moest op die dag al om zes uur thuis zijn. Achteraf hoorde ik van schoonvader dat als hij geweten had dat ik bij zijn dochter was ze later thuis had mogen komen. Dus dat zat wel goed. Met Maria ben ik al bijna 50 jaar getrouwd, vertelt Toon.

Tijdens de carnavalsdagen zijn Toon en Maria Gevers altijd van de partij. Jaarlijks wordt hun stemmige carnavalskledij gemaakt door Maria. Hier krijgen ze tijdens het carnaval van 2000 een decoratie van prins Ton Craens.

Na mijn diensttijd heb ik diverse banen gehad. Toen het steeds moeilijker werd in de sigaren-industrie ben ik eerst werkzaam geweest bij d'n DAF in de Lakstraat, daarna bezorger van het vrouwenblad 'de Margriet', vervolgens broodbezorger bij bakker Schellens en tenslotte huishoudelijke hulp in het Catharina-ziekenhuis in Eindhoven. Hier ben ik in 1990 met pensioen gegaan.

Op 8 oktober 1955 zijn we getrouwd. Eerst hebben we 11 maanden bij Girtje Heesters aan de Meulenberg gewoond waar onze Staf geboren is. Toen ik onze pa zei dat we hem naar hem wilden vernoemen zei hij resoluut: "Dan wordt het Staf en niks anders." In 1956 hebben we een huis gebouwd aan de Kruisstraat. Het werd een Franken en Baart woning zoals er in Reusel veel gebouwd zijn. Daar is de rest van onze acht kinderen geboren. Inmiddels hebben we twaalf kleinkinderen en twee achterkleinkinderen waar ons Maria en ik heel trots op zijn, vertelt Toon.

Oude dag

Twee jaar geleden zijn we naar 't Busseltje verhuisd, waar we inmiddels goed *d'n aord*

Nog regelmatig gaan Toon en Maria Gevers fietsen met Jan Stappaerts en zijn vrouw Riek. Hier de fietsvrienden tijdens een vakantie in 1997.

hebben. We gaan nog veel fietsen met Jan Stappaerts en zijn vrouw Riek Lathouwers. Verder heb ik een hobby aan mijn vogeltjes en rijd ik met Wim van de *Ekster* (van de

Borne) nog wel eens mee met zijn aangespannen paard met *sjees*. Ons Maria en ik gaan maandelijks dansen in d'n Aachterum en ook nog bij café 't Drieske in Hulsel.

Slot

Toon is iemand met een ruime belangstelling. Als hij even de tijd en de mogelijkheid had trok hij er al als jonge jongen op uit om Reusel en omgeving te verkennen. Hij kwam op veel plaatsen en kende en kent veel mensen. Toon weet zich goed aan te passen en heeft vele kanten. Zo was hij smokkelaar maar ook acoliet tijdens de hoogmis.

In een tijd dat ze het in het grote gezin waarin hij geboren was niet al te breed hadden wist hij wel een centje bij te verdienen. Aan de hand van vele foto's die hij verzameld heeft weet hij vlot de namen van de personen op de foto te vermelden en het verhaal achter de foto te vertellen. Met veel plezier vertelt hij over vroeger en zijn plaats in het grote gezin waarin hij geboren is. Ook zijn belangstelling voor en betrokkenheid met de Reuselse gemeenschap komt hierbij duidelijk naar voren. Daarom stellen we met recht vast dat Toon van Staf Gevers en van *Dieneke van Ratte Kee* een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Heel trots zijn Toon en Maria Gevers op hun twee achterkleinkinderen Marco en Romy waarvan Marco in 2004 geboren is. Het zijn kinderen van kleindochter Wendy Wouters.